

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

15. årgang.

August 1943.

Nummer 15-16.

Guds tale til mitt hjerte.

«Det er ingen som du, Herre.»
Jer. 10 6.

Disse ord kom til meg når jeg skulle skrive disse linjer og fortelle en opplevelse som jeg hadde siste høst. Jeg har lenge vært mint om å gjøre det og det er med bønn til Gud om at Han vil la det bli til velsignelse for noen.

Det var en stund før jul. Jeg ba meget til Gud i den tiden. Så var det en kveld jeg var alene på værelset mitt og ba. Da fikk jeg i ånden se Jesus og Faderen. De sto ved siden av hverandre. Og foran dem sto hele Guds menighet, alle de frelste. Det var et hav av mennesker. Men ikke alle sto like nær Jesus. Noen sto på avstand, noen nærmere og en del tett inntil Jesus. Og ved Jesu føtter fosses det en bekk full av vann. Og ved siden hadde de en uendelig mengde med gaver til menigheten. Men det var så få som skjønnte at det var til dem. Det var bare noen enkelte som gikk og tok imot gavene.

Da begynte Jesus å tale. Han sa: «Tro ikke at det bare er for en og annen disse gaver er. Det er for alle som vil komme å ta imot.» Jeg syntes Jesu hjerte brente etter å få gi sitt folk gavene. Så talte Han igjen: O, min menighet, hvorfor kommer I ikke og tar ut eders rettigheter? Jeg lengter så etter å få gi eder mine nådegaver. Det er ikke forat I skal bli noen merkelige personer at I får dette. Men forat I skal bli fylt til liv og tjeneste for meg, og gå ut og være lys og salt i verden og bære megen frukt. Der ved er min Fader herliggjort at I bærer megen frukt, og I skal bli mine disipler.» Disse ord gjentok Jesus flere ganger.

Så talte Jesus atter: «Jeg har så

lønge lengtet etter å få utrekke min arm i menigheten til helbredelse for sjuke og til tegn og undergjerninger, men der er ingen som vil stille seg villig fram til tjeneste. Jeg må no som fordom ha redskaper. Hvem vil være villig så mitt navn kan bli herliggjort og min Fader æret?»

Så syntes jeg Jesus kom bort til meg og spurte om ikke jeg ville ta imot helbredelsens nådegave. Jeg begynte å gråte og så i det samme hvilket ansvar og hvilken omveltning det ville bli i mitt liv om jeg tok imot gaven. Så jeg svarte at det var den siste av alle nådegaver jeg hadde regnet med å få. Jeg lot anledningen gå forbi.

Dette har vært så alvorlig for meg siden. Og jeg tror det har noe å si oss alle. Vi ber og ønsker å få mere fra Gud, også glemmer vi at Jesus enda meget mere lengter etter å få gitt oss sine gaver. Måtte Herren få sig veg med den enkelte. Måtte vi ikke ha noe forbehold, men stille oss villig fram og si: «Skje din vilje.»

Og hvis en som ikke er frelst skulle lese dette, så kom å ta imot den største av alle gaver, Jesus. Han som ble gitt oss av Faderen en dag. Og som skriften kaller for den uut-sigelige gave. Tro ikke at frelseren er for en og annen. Nei, den er for alle som vil komme og ta imot. Gud har ikke bestemt noen til vrede. Men til å vinne frelse. Halleluja! Ingen er som Gud.

Hilsen til alle bladets lesere, særskilt til de kjære venner i Troms og Finnmark.

Petra Andersen.

Da engang kirkefaderen Kryso-stomus († 407) fikk det spørsmål, hvor helvede var, svarte han: «Jeg bekymrer meg ikke om hvor stedet er, men bare derom, at jeg ikke må komme dit.»

Hvis jeg visste.

Hadde eg visst det eg veit i dag —
mitt liv skulle fått seg eit anna lag —
slik klagar den livsforliste. —

Er det ikke slik? — Etterpå ser vi hvordan det skulle vært. Men da er det i så mange tilfeller forsent.

Å sitte i sin livskvell og se tilbake på et helt liv som er spilt, det må være sårt. Du ble narret. De må ge ting som i ungdomsårene lyste og lokket viste seg å være illusjoner. Såpebøbler som brast. Fata-mogana. Verdens gleder holdt ikke hva de lovet. Statusen viser under-skudd. Kassa er tom. Sjelen er sjuk. Hjertet er hårdt og kalt. — Livet er spilt.

Livet kan ikke leves om igjen. Det er den forferdelige virkelighet. Og merker som synden har satt, viskes ikke så lett ut. Det kan mange av bitter erfaring vitne.

Hva skal vi så lære av dette?

Jo, hør! Du som står i «livets lyse morgen»: Tenk på din skaper i din ungdoms dager, før de onde dager kommer. (Pred. 12, 1). Hvorfor leve ditt liv slik at du siden vil angre, og med smerte ønske at du kunne få igjen de mange spilte dager og år?

Og til deg som er livsforlist. Du som i dag vet hva du i din ungdom ikke visste. Du som no erkjenner hva du i ungdommen lo av. Du som ikke ville høre på fars og mors bønner og formaninger. Du som sa Jesus farvel — der er enno håp. Du har forkastet ham, men han har elsket deg hele tiden.

Hans budskap til deg idag er: Jeg jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu. (Es. 43, 25).

Har du bruk for dette? Bøy deg da for Jesus og bekjenn dine synder. Da vil du oppleve at han ut-

Å gjemme ordet i sitt hjerte.

«Men Maria gjemte alle disse ord og grunnet på dem i sitt hjerte.

Og hans moder gjemte alle disse ord i sitt hjerte.»
(Luk. 2, 19; 51).

De andre undret seg over det som ble sagt av hyrdene, men om Maria leser vi, ikke bare at hun undret seg, men hun gjemte ordene i sitt hjerte. For Maria var ikke dette bare en sensasjon, men en livssak.

Dette minner oss om to ting som Maria var i besiddelse av, nemlig *ihukommelse*, hun gjemte disse ord, og *ettertanke*; hun grunnet på dem i sitt hjerte. Og Jesus selv sa siden: «Salige er de som hører Guds ord og bevarer det.» Dette er hemmeligheten til et sunt, friskt pulserende kristenliv, nemlig dette å granske i Herrens ord og bevare det. «Søk i Herrens bok og les.» (Es. 34, 16). Dette gir oss fred og glede i troen.

Og er det ikke forunderlig igrunnen at når det bare fins en eneste bok som eier det guddommelige stempel på seg og som gir oss Guds vesen og vilje tydelig tilkjenne, at menneskene allikevel så lite bryr seg om den og i mange hjem ligger den på en støvet bokhylle og blir lite og ikke brukt. Det var nokså betegnende hva den lille gutt sa til sin far. «Far,» sa han, «er dette Guds bok?» «Ja, gutten min, det er det.» «Ja så synes jeg at vi skulle sende den tilbake til Gud igjen, for vi bruker den jo aldri allikevel.»

sletter dine synder som en tåke. Synden forsvinder som dugg for solen.

Vel kan dine mange leveår være tapt. Men la no Jesus få det som er igjen. Og la han fremfor alt få din sjel. For med en frelst sjel går du like salig inn i evigheten som dem der har levet hele livet med Jesus.

Alt kan bli nytt, hans blod det rene kan rense deg, du syndens trell, Og deg påny med Gud forene. Alt kan bli nytt for deg, o sjel.

T. Foss-Johnsen i «Evangelisten»...

Når en menneskelig fyrste gir ut en bok med sine memoarer, så kappes man om å få fatt i den, men når kongenes konge gir ut en bok, da er det igrunnen få som bryr seg om å se etter hva den inneholder. Ja, selv de som klandrer den og kaller den for en oppdiktet «skrønebok» gidder ikke se etter hva den egentlig inneholder. Så urettferdig ville man neppe behandle noen annen bok. Men tenk blott, bibelen er den eneste bok som gir oss klar beskjed om de evige ting og tilværelsen heretter, burde det ikke være noe for oss døgnfluer å få greier på? Vi som kun lever her en stakket tid og mettes med uro, og siden må vi vandre herfra.

Hvor det er nødvendig å ta vare på Herrens ord. Men akk, er ikke glemsomhet overfor Herrens ord en såre alminnelig ting, selv blant troende. Man bokstavelig talt vader i Guds ord — Guds ord er såvisst ikke dyrt i våre dager. Det er møter og predikanter nesten hver kveld og vi holder snart på å bli møtekristne i stor grad. Og vel, det er godt å høre ordet forkynt fra prekestolen, men det gavner igrunnen lite hvis ikke ordet som vi hører blir smeltet sammen med troen i våre hjerter. (Hebr. 4, 2). Det vil si at vi hører Ordet og bevarer det. Man skulle tro at kristne som hører så meget Guds ord, skulle bli svært kunnskapsrike, og «bibelsprengte» som det heter, men det er ikke tilfelle, man kunne nesten bli forferdet over den uvitenhet som råder selv blant mange troende. Siteres det et vers, så vet mange ikke enten det står i det gamle eller nye testamente. De vet ikke hvor de skal finne Ruts eller Esters bok, og angående læren kan de ingen mening ha selv, men går etter andres meninger og hva de hører av predikanten. Grunnen er at de selv ikke grunner på Ordet. Det er derfor ikke så mange som virkelig kjenner Skriftene og deres kraft. Bibelen kan vi tilegne oss ved lesning og bønn. Det er en liten historie om en liten ape som grep fatt i en stor kokosnøtt og bet i dens skall, derpå kastet han den langt bort og sa: «Å, min moder sa at den smakte søtt!» En annen ape grep kokosnøtten, knekket skallet og sa: «Din moder

har rett, men det er innenfor skallet!» Mange har aldri riktig smakt Ordets søte kjerne, fordi de ikke gidder å knekke skallet ved bønn og betraktning. Det kreves arbeid for å komme inn i bibelens sannheter, men det vil få av vår tids mennesker befatte seg med.

Da jeg en sommer oppholdt meg nede ved sjøen, fikk jeg der rede på hvordan kråkene fikk åpnet skjellene og tilgodegjort seg deres innhold. De tok skjellet i nebbet og fløy høyt opp i luften, så slapp de skjellet ned på fjellet hvor det slo seg istykker, og så forsynte de seg av maten. Dette ga meg en lærdom. Vi må heve oss på bønnens vinger oppad med Ordet om vi skal finne at det åpner sine hemmeligheter for oss, og blir oss til mat og hjertens fryd og glede, som profeten sier.

Forsøk å innprente noe i din hukommelse av det du hører og leser. Kanskje du har en dårlig hukommelse, men ved øvelse blir man mester. En god skikk er å streke under og notere i margin, mens predikanten preker, det vil siden støtte hukommelsen din og du kan senere trekke prekenens innhold fram i din erindring. En god skikk er det å ta et bibelvers og forsøke å lære det utenad. Ta foreks. et ord før du går på ditt arbeid om morgenen og «drøttugg» på det om dagen. Derved vil det feste seg på ditt hjertes tavle og du vil etterhånden samle deg et forråd av skriftsteder i din hukommelse, som vil bli deg til uvurderlig nytte og velsignelse. *Ta vare på de ord som særlig har vært deg til velsignelse.* De er dine fra Gud på en spesiell måte. Trøstens ord der i dine mørke stunder funklet som stjerner på nådens himmel. Formaningsord der som vegledende fyrtårn ledet deg på den rette veg. Det er et ord til deg i alle forhold og situasjoner. Er det da ikke farlig og utakknemlig å glemme disse ord som var oss til så usigelig trøst og vegledning i vanskelige tider? — Vend ofte tilbake til disse Guds ord og oppfrisk dem pånytt, de vil påny åpne seg for deg og skjenke deg ny sødme og trøst. Oppreist deg merkesteinene, akt på den veg du gikk. Vend tilbake til disse dine steder. De kilder der før vederkveget deg, de er der *enno*. Priskje Gud for det! Det sverd med hvilke David slo Goliat, ble ham og så siden til nytte. Han sa til presten

Akimelek: det, gi me Har ikke fins Sams hvor honni den honni blade opp gang gjor er våre ju Ofirs gull, skatter. talte til me verdi disse Her som en bu ger, de er dagbok. opplevelse disse ord i Derne st søke å fir ning og in var noe h Ord og hu å finne ut Guds ord kommer a Herren for de sjel av lighet. M hånd er m man tilegt men med ikke til S opplever Davids kr kjempet han sverde tilslutt så hans hånd ett i kamp vi bli ett enes med t innforlives må gjem grunn på Den som hjerte, ha kan frata valgt den fra oss. S bort, så ha myren sar for den ko ler vokska være dere blir å få, s på Ordet, og bibelstu er føde fo må stå op ikke vege

Akimelek: «Der er ikke noe som det, gi meg det!» (I Sam. 21, 9). Har ikke også vi merket det, det fins intet som Herrens ord? Der hvor Samson slo løven, fant han siden honning. Hvor det fryder oss å blade opp de steder som Herren engang gjorde levende for vår sjel, de er våre juveler, våre skatter og vårt Ofirs gull, og vi oppdager stadig nye skatter. De ord som Herren engang talte til oss, har fremdeles den samme verdi og gyldighet. I hver av disse Herrens ord henger der likesom en bundt av kostelige erindringer, de er vårt erindringsalbum, vår dagbok. Der har vi våre herligste opplevelser. La oss derfor gjemme disse ord i våre hjerter.

Dernest bør du grunne på Ordet, søke å finne ut dets skjulte betydning og innhold. Maria forsto at det var noe herlig skjult i hyrdernes Ord og hun grunnet på dem og søkte å finne ut deres dype mening. Hvert Guds ord er som et dypt hav, vi kommer aldri tilbunns der. Dog vil Herren for den bedende og grunnende sjel avdekke meget av dets herlighet. Merk at det ikke i første hånd er med hodet og forstanden at man tilegner seg Skriftens fylde, men med hjertet. Vi studerer oss ikke til Skriftens rikdom, men vi opplever dem. Vi leser om en av Davids krigere at en dag som de kjempet med filistene, så svinget han sverdet mot dem hele dagen, og tilslutt så hang sverdet fast ved hans hånd, mann og sverd var blitt ett i kampen mot fienden. Slik må vi bli ett med Ordet. Ordet må forenes med troen i våre hjerter. Vi må innforlives i Ordet og Ordet i oss. Vi må gjemme det i vårt hjerte og grunne på det natt og dag.

Den som har Guds ord gjemt i sitt hjerte, har en skatt som ikke noen kan frata ham. Man har som Maria valgt den gode del, som ikke skal tas fra oss. Selv om alle bibler ble tatt bort, så har vi Ordet i hjertet. Som myren samler om sommeren forråd for den kommende vinter og bien fyller vokskakene med honning der skal være deres føde når det ingenting blir å få, slik kan vi no ved å grunne på Ordet, tilegne oss det og ved bønn og bibelstudium opplagre i våre hjerter føde for den kommende tid. Vi må stå opp som profeten og ete, at ikke vegen skal bli oss for lang.

Axel Nilssen.

„Ja, men så er jeg jo innenfor . . .“

Hun var løpet fra det ene til det annet, hadde søkt allevegne, men var like fredløs, hadde vært hos presten og misjonæren, hadde talt med mange Guds barn, eller rettere, de hadde talt med henne; men hun var ikke kommet videre.

Hun hadde hørt så meget, at det altsammen løp rundt i hennes hode.

Hun skulle bare ydmyke seg, sa en. Hun skulle bare tro, sa en annen. Hun skulle bare dyper ned, sa en stemme inne i henne selv. Og hun hadde kjempet for å tro, men hun kunne ikke.

— Er du ikke snart trett, Karen?

Det var nabokonen der talte til henne en dag, da hun satt utenfor og begravet ansiktet i sine hender.

— Trett? — Karen så opp. Jo, hun var så trett at hun snart ikke orket mere.

— Det er ikke så underlig at du ikke kan komme til fred, sådan som du bærer deg ad, sa konen.

— Hva mener du, Trine? spurte hun.

— Jeg mener sådan som du renner om fra menneske til menneske. Var det mennesker som begynte med deg?

— Nei, nei, det var Gud. Det var han som viste meg hvor fortaapt jeg var — viste meg at jeg var utenfor.

— Og så løper du som et fortvilet lam, du vil over gjerder eller hegne, og så er det hele dog så usigelig simpelt.

— Hvordan, Trine?

— Jo, ser du, Karen — ja, no setter jeg meg her hos deg — og så leser vi litt sammen i Bibelen. — Kan du ser her står i Johannes det 10de: «Jeg er døren, den som går inn gjennom meg, han blir frelst.» Og døren er åpen. Er det ikke simpelt å gå inn av en åpen dør? — Jo, men hva vil det si? — Ja, for det første vil jeg no spørre deg: Hvem er det som er døren? — Ja, det er Jesus. — Ja vel, det er altså ikke presten, ikke evangelisten og heller ikke deg selv, Karen. — Meg selv?

— Ja, vi har no en uhøre tilbøyelighet til å ville gå inn gjennom oss selv. Verden vil gå inn ved sine gode gjerninger, sitt fromme liv, de vakte vil gjerne gå inn ved deres tro eller deres omvendelse, eller ved de-

res syndenød, det vil si, de bygger på alt det; de vil ha sin fred i alt dette.

— Jeg forstår det ikke, Trine, jeg er så ulykkelig.

— Og du står enda foran en åpen dør inn til Guds salighet; vil du gå inn av den? Den heter Jesus. Vil du gå inn ved ham? Vil du la det være nok med hva han har fullbrakt, så du tror Gud elsker deg for hans skyld, at du er hellig, ustraffelig, hvitere enn sne for hans skyld — for hans skyld alene uten å ta hensyn til hva du er og hva du føler. Karen rystet på hodet.

No, men no går jeg, sa Trine og reiste seg. — Jeg ser inn til deg i aftan. Men vil du så i ettermiddag lese Rom. 5, 8?

— Hva står der i Rom 5, 8?

— Det kan du selv lese. Der stiller Gud deg foran en åpen dør.

Så gikk Trine, men hun kom ikke til å vente til aftan før de såes igjen.

Karen gikk inn og tok sin bibel, slo opp i Rom. 5 og leste: «Gud beviser sin kjærlighet imot oss derved at Kristus døde for oss da vi enno var syndere.»

Hun leste det atter og atter.

«Kristus døde for oss da vi enno var syndere.» Lyset fant veg gjennom en liten sprekke i hennes sjel, og det begynte å demre der inne.

Det ble altså gjort ferdig; det hele ble fullbrakt mens vi var syndere og mens vi levet i synden, ja, lenge, lenge før. — Kristus døde — han døde for syndere — for meg.

Hun ilet ut og var i et par skritt over hos Trine.

— Er det sant, Trine? — Kinnene blusset, øynene tindret, mens hun slynget armene om Trine. — Er det sant, Trine? Du skal si meg om det er sant.

— Hva, Karen?

— At Kristus døde for syndere?

— Gud sier det jo.

— At Kristus døde også for meg?

— Ja, Karen.

— Ja, men så er jeg jo innenfor — jeg er gått gjennom døren, jeg tror, tror, tror hva Gud sier, — kan du ikke merke det?

— Jo, Karen, det er så lett å merke; sådan ser man ut når man er gått gjennom døren.

— La oss bøye våre kne og prise Gud!

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Frie venner i Drammen.

Som flere kjenner til er det to frie forsamlinger i Drammen no. Under Arne Dahls virksomhet der var det en del som gikk ut fra Knofsgt. da de mente at de «frie venner»s forkynnelser ikke ble opprettholdt. De leiet lokale i Vestbanegården og det har siden ikke lyktes å komme til enighet om å oppta samarbeidet igjen. Så vidt vi forstår har begge forsamlinger gode møter og framgang. Vi vil bare gjøre oppmerksom på faktum da det kan virke noe forvirrende ved at det er bekjentgjørelser fra to «frie venner» i Drammen. I forsamlingen i Knofsgt. er det fortsatt br. Ditlef Christoffer sen som de predikende brødre og andre skal henvende seg til og Vestbanegården er det Harald Ibsen.

Red.

Rettelse.

I forrige nr. kom vi i skade for og gjøre br. Aimar Karlsen, Askim 10 år for gammel. Han fylte 60 år den 29. juli og ikke 70 år.

Prøvenummer

kan vi vanskelig sende no. Vi er tildelt vår papirkvote for ett år og ved sparsommelighet kan vi komme ut med det samme format og antall ganger som hittil. Vi er meget takknemlig for dette og skal gjøre vårt beste for å få det best mulig fordelt. Hvis intet uforussett inntreffer skulle vi no være sikret papir for ett år fremover.

Også dette nr.

er dobbeltnummer. Neste nr. blir 4-sidig og kommer ut ca. 1. september. Det har vært nok så vanskelig å få arbeidet med bladets utgivelse til å gå regelmessig i sommer da det er umulig å få noen hjelp til eksp., men det har jo gått så noenlunde.

Er det noe feil så send oss beskjed og det skal bli rettet på så godt det lar seg gjøre.

Evangelist.

Er det noen ung bror eller søster som er kalt av Gud til å virke i evangeliets tjeneste og som kan oppta arbeidet på forsømte steder så vil jeg være takknemlig for å komme i forbindelse med en slik.

Om de kan spille og synge litt vil det være bra, men er ikke nødvendig. Tanken er å få arbeidet igang på noen steder i høst og vinter.

Skriv til undertegnede og der skal bli sendt nøyere opplysninger.

Ukjendte må ha anbefaling fra forsamlingen de tilhører eller fra kjente brødre. Broderhilsen.

G. Iversen.

Postboks 52, Sarpsborg.

«De frie venner i Norge».

Vi får endel spørsmål om det ikke snart kommer flere hefter av «De frie venner i Norge». Dessverre har det blitt for liten tid til å arbeide med det no i sommer og så er det vanskelig, for ikke å si umulig å skaffe papir.

Hvis det legger seg tilrette kommer et hefte ut utover høsten. 1. og 2. hefte kan bestilles i Misjons-Røstens eksp., Sarpsborg. Prisen er kr. 1.00. Porto 14 øre for ett hefte.

Hensovet.

17. juli fikk min svoger Johan Theodorsen gå inn til hvilen etter mange års sjukdom. Han nedla vandringsstaven med stor frimodighet. Han har vært troende ca. 40 år og har hatt meget å stri med i livet, men han sa selv: Gud har i sin nåde gitt meg god tid. Han ble riktig en bønnesjel de senere år, og han skrev til oss påskeaften: Jeg angrer på at jeg ikke arbeidet mere for Guds rikes sak medens jeg var frisk, og jeg vil si til dere alle som er unge og

friske: Vær med det dere kan i arbeidet for Guds sak.»

Jeg og min hustru hadde et herlig bønnemøte sammen med ham sist form. han levet og vi satte stevne på møte hjemme hos Jesus. «Salige de døde som dør i Herren.» (Ap. 14, 13).

H. I. Ersrud.

70 år.

Søster Karen Elise Bryntesen fylte 70 år den 15. august. Hun er født i Bamle og ble frelst i ungdommer. Noen år etter ble hun gift med Karl Bryntesen. De har to barn som begge er frelste og takknemlige til Gud over å eie en oppfremmed mor. Mange Herrens vitner har årenes løp nytt meget godt i deres gjestfrie hjem. Helbredden har nok ofte sviktet, men Gud har vært trofast og hjulpet igjennom i med motgang. Karen har godt humør og ser livet fra den lyse side. Hennes mann er evangelist og sikker mangan gang blitt oppmuntret av henne i arbeidet for Guds rike. Det er nok sikkert mange av hennes venner som vil huske henne på høytid dagen. Vi gratulerer med dagen og ønsker Guds velsignelse og fred.

Adr., Staubø, Arendal.

En broder.

Den norske Congomisjon.

I 1. halvår 1943 har jeg mottatt følgende beløp:

Fra Moss, kvinnemisjonen, Logen ved fru Olga Johansen	kr. 400
Do. til nye misjonærer ved do. »	240
Do. fra Martine og Emil Bergersens legat	1,000
Fra Oslo og Bærum ved Ole O. Fjeld	720
Do. do., søstermisjonen ved fru Anna Johansen	300

hvorfor herved kvitteres med takk. Danvik pr. Drammen.

Erling Syvertsen

SPREDTE FELTER

Retningslinjer.

vedtatt av Den frie menighet i Sandefjord.

«Den frie menighet» er en fri menighet på bibelsk grunn. Guds ord er det avgjørende. Ting som ikke stemmer overens med Guds klare ord anerkjennes ikke i menigheten. Jesu ord angående fraskiltes gjengifte fastholdes. Fraskilte som er gift igjen mens den annen ektefelle lever, kan ikke delta i brødsbrytelsen. Det skal ikke være innskrivning av noe slag. Kollekt opptas ikke i møtene. De som mener å ha sitt åndelige hjem i «Den frie menighet», støtter menigheten økonomisk uten oppfordring. I møtene er det fritt for alle frelste å vitne så lenge det skjer i overensstemmelse med Guds ord. Predikanter som ikke holder klare linjer etter Guds ord, mottas ikke. Menigheten streber ikke etter anerkjennelse fra noen kant.

Asbjørn Andersen.
(Eldstebrøder).

Adr.: Kongensgt. 22, Sandefjord.

Ps. De frie predikanter som kjenner Herrens ledelse til Sandefjord, kan skrive til ovenstående adresse.

Ds.

Dette er dessverre blitt forsinket. Det ble lagt mellom noen andre skrivelser. (Red.).

Fra Nord-Norge.

«Se, derfor vil jeg lokke henne ut i ørkenen og tale venlig til henne, og så snart hun kommer derfra vil jeg gi henne hennes vingårder igjen og gjøre Akors dal til en håpets dør for henne, og hun skal takke ders».

(Hos. 2, 14—15).

Elskede venner!

Vil sende dere en liten hilsen fra Bossekop, hvor vi no har vært en måned. Står på farten å reise til Øst-Finnmark, først til stevne i Kjøllefjord, og så videre til V. Jakobselv. Det har vært en rik tid her i Alta. Gud skal ha inderlig takk for sjelene som han har løst ut. Han er den samme som fordam da han helbredet all sjukdom, og løste de bundne og satte de plagede i frihet. Herren oppfylder sine løfter: Alt hva I beder Faderen om i mitt navn det skal I få, sa Jesus Dette løfte er sant for oss idag.

Herren besøker sin menighet i denne tid. Vi treffer så mange lengtende sjeler som hungrer etter mere av Gud, få komme inn i et rikere liv i ham og en større fylde av hans kjærlighet og kraft. Ja, priset være Gud, han som troner evindeligg og hvis navn er hellig. Han bor hos de som er sønderknust og nedbøyet i ånden, for å gjenoplleve de nedbøydde ånd, og gjøre de sønderknustes hjerter levende. Må Herren få sin fulle vei med oss som sine tjenere, at vi er på den plass og i den stilling at han kan få bruke oss i sin tjeneste. Paulus formaner oss til et hellig Gud innviet liv. (Rom. 12).

Må Herren velsigne oss alle til å høre åndens dype formaning om en troskap til å vareta Herrens gjerning.

Hjertelig hilsen til dere alle.

Eders i Jesus

Asta Thuen, Alfild Bjerva.

Stevne i Sætre, Hurum.

Søndag 11. juli hadde de frie venner på Sætre stevne. Stevnet begynte med velkomstmøte lørdag kl. 7.30. Endel venner fra Oslo og Holmsbu var møtt fram allerede lørdag. Møtet lørdag holdtes på bedehuset. Talere var Robinson fra Oslo, Hushovd og Valborg Gommerud.

Søndag holdtes møtene i Folkets hus som vennene alltid får låne helt fritt til sine stevner. Det var helt overfylt og flere måtte stå ute. Første møte kl. 11 talte først Robinson, deretter Valborg Gommerud og Hushovd sang og talte

Kl. 3.30 var det dåp. Det var en masse mennesker samlet ved sjøen. Musikkvennene sang og spilte. Det var 7 stykker som ble døpt. Alle som ble døpt kom med i vekkelsen her ifjor.

Kl. 5 var det møte på Folkets hus igjen. Først var det barnevelsignelse og siden ba man til Gud for dem som var blitt døpt. Br. Kjellås talte først og deretter var det frie vitnesbyrd. Det var en masse vitnesbyrd.

Pinsemenigheten i Aros hadde innstillet sine møter og deltok i stevnet. Fra Drammen og Holmsbu kom det også mange og deltok og fra stedene rundt omkring her deltok mange. Et nystartet mannskor sang også et par sanger. Forsamlingens musikk som trofast har stått med i mange år deltok til velsignelse hele stevnet.

Det var et av de mange gode stevner vi har hatt.

Oivind Jørgensen.

Juniorleiren

på Fuglevik i Rygge var vellykket fortelles det. Det var mange ungdommer samlet og de fikk be til Gud med flere. Det var noe regn og kalt de første dagene, men ellers fint.

Stefan Trøber var lederen for leiren og hadde god hjelp i fru Reidun Busch, Solveig Jørgensen, Tjøme, Gerd Kittelsen, Fredrikstad og flere. Venner fra Rygge deltok også med sang og musikk noen ganger.

Østfoldstevner.

SALTNES.

På «Klippen» holtes stevne søndag 4. juli. Det var stor tilslutning og gode møter. Som predikanter deltok H. Ersrud, Alfr. Andreassen, E. Falch, Solgård og Hans Utne. Mange vitnet og sangkreftene var i ilden hele dagen.

LARKOLLEN.

Søndag 11. juli hadde forsamlingen i Larkollen sitt årlige stevne.

Som predikanter deltok E. Falch, A. Bustgård, Hans Utne m. fl.

STEVNE I RYGGE.

Stevne begynte med velkomstmøte lørdag kveld og det var et gilt møte.

Søndag form. kl. 10.30 var lokalet helt fullt og br. Hans Utne hilste velkommen og leste programmet for stevnet i 1. Pet. 5, 1—10. Deretter talte br. Hans Ersrud og E. Falch. Det var en god ånd og ordet grep hjertene. Brødrene Thorleif Karlsson og Guttorm Hansen sang og vitnet.

Kl. 3 talte først Helleland, deretter A. Bustgård, og undertegnede sa litt til slutt om nødvendigheten av å oppta arbeidet på forsømte steder.

Kl. 6 var siste møte. Det var en masse mennesker samlet. Olav Gundersen var første taler og deretter talte Rolf Antonsen. Siden var det frie vitnesbyrd og mange priste Herren og opphøyet hans navn.

På dette møte ble det opptatt offer til de forsømte steder og det kom inn kr. 313.76. Et fint resultat.

Stevnet var vellykket og godt.

G. I.

På pilgrimsferden.

St. Hans aften hadde vi fest på «Betel» Ilagsmoen. Det var ikke mange folk, men et åpent og godt møte. St. Hans dag var det møte på «Salen» Magnor. Det var ganske bra med folk og fredag møte på «Betel» igjen. Lørdag på Sæterlunden i Austmarka. Mange ufrelste var samlet. Søndag 27. juni var siste møte broder Bustgaard og jeg var sammen. Møtet var på «Salen» Magnor. Det ble særlig talt om dåpen på dette møte og flere ga tilkjenne at de ønsket å bli døpt. En frafalden overga seg til Gud.

HØLAND.

Mandag fikk vi kjøre med en lastebil til Bolfos og kom derved et godt stykke på veien. Det var vel en to-tre mil vi fikk kjøre. Derfra til Høland gikk det fint i strålende vær og medvind. Ved Fosser stasjon stanset jeg og br. Bustgaard dro videre mot Fredrikstad. Det var rent trist å skilles. Vi hadde det så godt sammen.

På «Filadelfialokalet» var det møte om kvelden og åpent å vitne.

ASKIM.

Tirsdag dro jeg til Askim og deltok på «Eben-Eser» om kvelden. Det var bra med folk, men jeg var ikke helt frisk. Var blitt veldig forkjølet og det er ikke noe godt og man føler seg ikke opplagt til noen ting. Etter møtet syklet jeg hjem og kom hjem ved to tiden om natten. Har så mye å gjøre hjemme og må bruke tiden. «Røsten» skal ut og enda jeg sendte stoffet fra Magnor til trykkeriet så skal korrektur leses, ombrekningsliste gjøres ferdig og mye annet er det å ta fatt i de få dager man er hjemme. Tirsdag deltok jeg i «Misjonshuset».

Lørdag 3. juli tok jeg med «Krabben» fra Sarpsborg til Skjørshammer i Eidsberg. Det er en fin tur med båten oppover Glommen. Båten var så fullastet at vi måtte holde oss nede og flesteparten fikk se lite av de naturskjønne omgivelser. Båten skulle være i Eidsberg ved 18-tiden om kvelden; men den ble veldig forsinket og vi kom så alt for seint til møtet i Askim. Fikk denne gang herberge hos John Dahl. Dessverre ble forkjølelsen verre istedenfor be-

dre, men ved Guds hjelp gikk det igjennom.

Søndag hadde vi møte form. og etterm. Formiddagen var det lite folk. Mange var bortreist av vennene. Noen til Saltnes og noen til Eidsvoll, hvor det var stevne på begge steder. Noen var også reist på ferie. På ettermøtet var det åpent og godt. Mange vitnet om Gud og det var riktig godt. En sjel overga seg til Gud. Det føles åpent her og forholdet blant vennene er godt, ble det fortalt.

ENEBAKNESET.

Syklet fra Askim til Enebakneset mandag 5. juli. Det ble noe regn den dagen, men det holdt oppe den tiden jeg syklet.

Tirsdag var det møte på Langerud og bra med folk. Br Robinson fra Oslo var med og talte og sang. Dagen etter regnet det hele dagen og jeg syklet til Magnor på torsdag. Det vekslet med regn og solskinn på den turen. Det er no femte gang jeg sykler over Mangskogen—Vestmarka—Magnor i år og 3. tur jeg gjør den veien. Kom til Magnor sent på kvelden og fikk denne gang herberge hos br. Aksel Orderud.

EIDSKOG.

Møtet på «Salen» fredag kveld var ikke særlig godt besøkt. Lørdag var det bibeltime på «Salen».

Søndag 11. juli var det dåp på «Betel». Det var overfylt hus. Ikke bare benkene var fullstappet, men de sto stuert sammen helt fra døren og opp til plattformen. 5 søstre ble døpt. Etter dåpen var det en spise-pause og så fortsatte møtet med tale, sang og vitnesbyrd.

Tirsdag var det møte på «Salen» denne gang. Eter forholdene var det bra med folk. Et godt møte fikk vi. Det var rent trist å reise fra vennene denne gang. Det er sterke bånd som binder Guds folk sammen. Vi skal møtes igjen — om ikke før så i herligheten. Bare vi holder oss nær til Gud så vil han bevare og føre oss fram. Takk og lov!

EIDSVOLL.

Onsdag 14. juli syklet jeg fra Magnor til Eidsvoll. Det var regnbyger og bløte, tunge veger og for første gang på sykkelturen i år punkterte jeg. Hadde ikke kjørt mere en ca. en mil så smalt det. Fikk lappet det sammen igjen og trass i

at dekkene er fillete holt de til jeg kom fram. Syklet over Kongsvinger—Vormsund og derfra til Eidsvoll. Litt støl var jeg nok da jeg kom fram til br. Furulunds gjestfrie hjem, men ellers «alrigh.» Man er jo ikke noen helt ungdom lenger no. Turen var nok på ca. 12 mil. Br. Furulund har vært voldsom sjuk og lægen fryktet visstnok for livet. Han var bedre, men måtte framleis holde sengen.

Torsdag var første møte på «Arken». Det var bestemt at møtet skulle vært innstillet, men de fikk bekjentgjort det i siste liten og det var ikke så få som vitnet og den ene sangen avløste den andre. Det var liv i vennene.

Lørdag kveld og søndag deltok jeg i møtene i «Arken». Det er mange venner og de er ivrige og virksomme. Det var ikke vanskelig å få dem til å vitne. Den ene etter den andre slo opp, og det var virkelig vitnesbyrd. Det hender som oftest at det blir lange prekener når det skal vitnes, men her var det korte gode vitnesbyrd. Søndag kl. 5 var vi samlet i haven hos br. Furulund og det var vitnesbyrd og sang. Br. Furulund talte også fra vinduet i sitt soveværelse. Vennene var glade over å se ham og høre ham og han var selv både beveget og glad. E. Thoresen deltok i søndagsmøtene.

Mandag reiste jeg til Oslo og onsdag til Sætre. Det var riktig gilde sommerdager og fint. Deltok på møtet i Sætre onsdag og dro neste dag over Storsand—Drøbak til Moss. Deltok på møte i «Logen» om kvelden og kom hjem fredag. Det var en god tur. Åpent har det vært å vitne på de fleste steder og mange mennesker trass i høyon og travel tid.

Så er det meningen at jeg skal hogge ved i skogen i 14 dager. Det blir nok uvant men interessant. På gjensyn.

G. I.

Morgendagen er uviss, men fortapelsen viss for hver den som dør i ubotferdighet og vantro.

Pontoppidan.

En dag i lediggang er likeså uttærende som en søvnløs natt.

Samme Jesus som med blodet for sin Faders åsyn står, er i evighet den samme, ja, i dag just som i går.

Fra Tønsberg.

Vi venter fremdeles på at evangelistene skal besøke oss, men Herren svarer nok i sin tid.

Vi har tenkt å ha et lite stevne no førstk. søndag (8. aug.) Sandefjordvenner og Hortenvenner vil delta.

Vi har i den siste tid kjent at Gud spesielt har vært iblant oss og venter på «sildigregnet».

Ja, må det skje. Jesus alene skal ha æren.

Eders i Kristus forløste

H. H.

Misjonsnytt.

Det er lite vi får vite om våre misjonærer ute på feltene no. I «Evangelii Härold» skriver misjonær Dahlqvist fra Tangamyka i Afrika bl. a.:

Gud er fremdeles god mot oss og så når det gjelder virksomheten. I det siste året har vi fått hilse 76 nye til forsamlingen. I fjoråret undervistes ca. 400 barn på de forskjellige skoler. En ting som er særlig oppmuntrende er den store offervilighet som har grepet forsamlingen.

I oktober måned 1942 hadde vi brødsbrytelse og menighetsmøte på utpost som heter Kabanga. Etter at møtet var slutt og jeg var gått og lagt meg i bilen på kvelden kom noen å ville gi meg månedsofferet fra den utposten. De hadde samlet offer i en gammel herrestrømpe og når jeg tømte «offerpåsen» så var det ikke mindre enn 41 shillings, som blir omkring 35 kroner i svenske penger. Når jeg tenkte på at det bare er tolv troende på den plassen, ble jeg rørt til tårer.

Her ute har ikke folket så mye penger i hendene, men de selger tiendeparten av høsten og tar pengene med til menighetshuset. De som ikke kan selge sine produkter tar dem med og de deles mellom evangelistene eller lærerne. «De lider ingen nød, men har mat nok, sier han.

Misjonsarbeidet i Mongolia fortsetter.

I «Evangelie Härold» forteller misjonær Arne Nordmark som nettopp er kommet hjem fra misjonsfeltet at misjonsarbeidet i Mongolia fortsetter uhindret. Det er store muligheter der no, forteller Nordmark, men da allting er fem ganger så

dyrt i utenlandsk valuta som før krigen er det vanskelig å greie det økonomisk.

Mongolerne har ikke radio eller aviser og er svært uvidende om hendelsene ute i verden. Noe så moderne som aviser og radio har aldri eksistert i dette land som ligger så langt borte fra alfarveien.

Misjonær Nordmark brukte fire måneder for å komme hjem. Det var reisen fra Mongolia til India som tok lengst tid. Han reiste over Kina, India, Iran og Tyrkia og siden over Belgrad, Budapest, Berlin og over Danmark til Sverige.

Det går an å komme fram i krigens tid også.

Halleluja, amen!

En hindu og en nyzeelender møttes ombord på et misjonsskip. De var begge kristne; men deres forskjellige språk var en taushetens mur imellom dem. De pekte på sine bibler, smilte og trykket hinannen i hånden.

Da fikk hinduen en lykkelig tanke. Han utbrøt: «Halleluja!» Og straks svarte nyzeelenderen: «Amen!»

Disse to ord fantes ikke i deres eget språk; men de visste gjensidig, at de fantes i deres kristne fellespråk. Og dette ble innledningen til en utveksling av fellesord, som rommet en større fylde og knyttet hjertene innerligere sammen enn den strøm av ord som ellers så ofte veksles mellom reisende.

Luthersk.

«Framfor alt ber jeg dere sette mitt navn til side og ikke kalle dere lutheranere, men kristne. Hva er Luther! Læren er ikke min, heller ikke er jeg blitt korsfestet for noen. Paulus ville ikke de kristne skulle kalle seg paulianere eller petrianere, men han ville at de skulle kalle seg kristne. Hva er da jeg, usle støvhytte, som er bestemt for ormene, at Kristi utkårede skulle kalles ved mitt navn? Ikke så, kjære venner, la oss utrydde disse sekteriske navn og kalle oss kristne, hvis lære vi vil følge. Jeg er ikke og vil ikke være Herre over noe menneske.»

Marthin Luther.

Nådebordet.

Nådebordet dekket er, her er plass for en og hver Kortsystem har vi ikke, rasjonering vi får slippe. I kø vi slipper stå for her alle nok kan få. Maksimalpris behøves ei, dyrtid slipper du og jeg, dette er Guds nåde.

Vi ved Sinai fikk føle, lovens krav og lovens svøpe. Men vi frigjort ble en dag, Jesus Kristus nåde ga, ved den nåden får vi leve, og i frihet oss bevege. Vi i Kristus frigjort er, fri fra «ti-budsloven», vi leve får i nåden.

Nådebordet dekket er, med marfulle retter. Kom da fram og ta imot alt hva Herren skjenker. Velsignelser i overflod, her vi får ved nådens bord. Bring de tomme kar her frem, Herren Jesus fyller dem. Hør det: Gud er rik på nåde.

Vi rettferdig blir ved tro, når vi bare tror det ord, det er mat ved nådens bord, dette å oppleve. Ordet viser vegen frem, og i dåpen fører den. Den som tror skal blive frelst, og siden skal han blive døpt, det er hva Ordet lærer.

Dette er begynnelsen vår vandring her med Herren. «Alt Guds råd» det prekes må, Gud oss give nåde så at vi leve kan deretter. Dåp i Anden er å få for alle som vil tro derpå, Gud er rik på nåde.

Rolf Westlie.

Troende dame.

Middelaldrende troende dame, helst landsvant, kan få fritt opphold + litt lønn mot å være til hjelp og hygge for enslig kvinne. Centralt og trivelig sted.

Adr.: Lina Grorud, Gran, Hadeland.

Med Jesus i livet.

Salige er de som er forfulgt for rettferdighets skyld; for himlens rike er deres. (Matt. 5, 10).

«Det hender i livet så no og da at hjerte blir knust på sin veg. — Ja, det hendte engang på Golgata at hans hjerte ble knust for meg.» Ja, det var et hjerte som lengtet etter å lide for din og min synd, for at vi aldri mere skulle leve i synden. Den sjel som vil forlate seg på Herren skal også få kjenne litt av den nød Frelseren hadde da han vandret i blant oss i kjødet. No vandrer han ikke bare iblant oss, men bor for medels troen i våre hjerter. Den som vil leve gudfryktig i Jesus Kristus skal bli forfulgt, sier skriften, og vi merker at det er sannhet. Verdens barn kan ikke bli fortrolig med Guds barn, og et Guds barn kan heller ikke bli fortrolig med verdens barn. Den som er født på ny har også fått nye interesser og de interesser er helt fremmed for den ufrelste sjel. Der som det før var kiv og trette blir no, etter et møte med Gud, fred og glede og da søker de alltid sine likestillede venner. Jeg husker før jeg ble frelst hvor vanskelig jeg hadde for å komme tilbunns i de troendes liv og levnet. Jeg prøvet å finne det ut, men det var og ble meg fremmed, inntil jeg selv en dag ble kalt av Herren, og fikk en sjuk sjel og trengte en trøster og befrier. Å, hvor jeg lengtet. No var synden så heselig — ja den bød meg imot, men hvordan skulle jeg bli den kvitt og bli lykkelig. Jeg prøvet alt og jeg kastet meg lengre ut for om mulig å glemme de indre uroligheter. Men en dag ble Herren meg for sterk og jeg fikk lov å komme til Ham med hele min syndebyrde. Å, hvor godt det var å få ligge nede ved Mesterens føtter og rope om nåde. Det tok ikke lang tid før jeg merket at alle mine syndige lyster forsvant og jeg lengtet etter å eie mere av Gud. Ja, hjertet ble mottagelig og Herren begynte å tale gjennom sitt ord og sin velsignede Helligånds røst. Seinere gikk jeg vegen som Jesus befaler: å la seg døpe. — Ja, jeg tror at fra den stund gikk der opp lys på lys, og som en gave fikk jeg ca. 3 mdr. etter en fylde av Den Hellige And og det ble for meg et skritt lengre inn

i løftets land og derved ble jeg mere lykkelig og mere avhengig av Ham som gir langt mere enn vi formår å be Ham om.

Denne opplevelse vil også medbringe mange prøvelser særskilt iblant våre egne. Der kunne ofte spørres hvorfor; men skriften blir oss til lærdom og styrke i vandringer. En skulle jo tro at no ble der mere fortrolighet blant de forløste no da Anden er blitt utgytt i våre hjerter som tror. Skriften sier jo også at disse tegn skal følge dem som tror. . . «I skal tale med tunger.» Vel dette er ikke alt, men en god oppbyggelse. Om vi trofast holder oss nær til Ham — vil han være mektig å holde oss oppe!

Jesus sier til Nikodemus: Uten at noen blir født av vann og ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike. Det som er født av kjød er kjød, og det som er født av Anden er ånd. Derfor sier skriften: Fra no av kjenner vi hverandre ikke lenger etter kjødet men ånden. Hvorfor det er så få som kan dømme ånd og kjød fra hverandre er at det fortrolige samfunn med Herren ikke er som det burde være. Den som ikke fremdeles lever i Anden kan selvfølgelig ikke være salvet av Anden. Skriften sier klart at på salvelsen skal I kjenne det. — Hva skal vi kjenne? Jo, livet i ordene. Uten ånd er bokstaven død. Derfor hender det så titt og ofte at ikke åndens sanksjon er tilstede. Er budskapet drevet og vitnet er under blodet, blir ikke Andens sanksjon borte, men *stadfester ordet* og det med følgende tegn. Det er rent en lidelse under en preken som har kunnskapen men ingen ånd. Mange slår seg til ro med at det var kunnskapstale, og Anden har ingen ting at gjøre. Hvordan kan da Herren si: Bokstaven ihjelslår men Anden levendegjør?

Anden må være tilstede for å levendegjøre også kunnskaps talen. De fleste folk liker store predikanter, men den salvede tar også imot små ringe budskap som er livgivende og fulle av Andens inspirasjon.

Den som lever nær Jesus vil også bli forfulgt av sine egne — altså tilhengere uten kraft — og dem som er uten kraft er vel tilhengere. Der er jo avhengig av den som går først og den må ha kraften for å få andre

med. De som er født av kjødet følger de som er født av ånden også no. Så det er to forskjellige elementer tilstede i forsamlingene og derfor blir der ofte splittelser. Det kommer å vandre med Jesus. Jesus vil bevare vår ånd ubesmittet inntil hans dag — og tiden heretter er kort. Derfor sier skriften: «Ta vare på den fagre skatt som er deg overgitt.» Den er forresten så stor at ingen får det uten den som er gitt det. Lovet være Jesus for en gave vi har i deg.

Amen!

Einar Ek, Barkåker st.

Følge Jesus.

*Jeg vil følge Jesus jeg,
hvor han enn vil vise vei;
for han alltid trygt mig leder,
og når jeg til ham nu beder.
Han har sagt at alt vi får,
når til ham i bønn vi går.*

*Veien synes ofte trang,
og jeg snubler noen gang.
Men min Gud mig ei bortstøter.
Kommer kjærlig mig i møte:
Kom, mitt barn, kom hit til mig,
Jeg vil gjerne tilgi dig.*

*Hvorfor bliver veien lang?
Fordi jeg går min egen gang.
Men når Jesus mig får lede,
er jeg trygg på alle steder.
«Jeg er veien» har han sagt,
og har den tilrette lagt.*

*Og det gjelder nu for mig,
alltid vandre på den vei.
Og nu vil jeg våke, bede,
vandre veien frem med glede.
Har jeg Jesus, har jeg alt,
selv om jeg var svak og falt.*

*Hør min venn, jeg beder dig;
kom, følg med på denne vei.
Han vil skjenke fred og glede,
hvis han dig nu helt får lede.
Kom idag, min kjære venn,
oppsett ikke nu igjen.*

L. Soland.

Fra Drammen.

Vitner der ønsker å besøke «*Frie Venner*» i Drammen besøkende seg til br. Harald Ibsen, postadr. Drammen, telf. 1374.

Broderhilsen

Johan Andersen. Hans Kalmø.
Alf Ormås.

Numme

Det h
i år å få
heroppe
hører vi
Det syne
re åpne
ytre forl
vanskelig
kalerstat
ta døgn
ge hurtig
er det og
te busser
idag den
Priset va
Etter
magfjord
budskap
Gud for,
over til
V. Jakob
sjonærene
en og jeg
bil på reu
Seta til
skjønn be
slike sol
stanset n
gjestfrie
fortsatte
ble vi noe
Hvor va
Hvilke vi
og hvilke
det synes
mer, jo f
mindre av
Hvor er
Stevnet
juli. Fen
hadde me
ung søste
kall til K
men med
Vi fikk er
erute ved
len åpne
og styrke